

SAMEN BEWEGEN IS GOED VOOR MENSEN DIE DEMENTEREN

Duo-Mobiel houdt Mia in beweging

REPORTAGE Wat kan je nog samen delen als je partner dementeert en niet meer tot spreken in staat is? Aimé Houbracken ontwierp een Duo-Mobiel: twee keer per dag 'fiets' hij samen met zijn vrouw Mia. Al bijna vijf jaar lang. 'Het doet haar zoveel deugd. En mij ook.'

Aimé Houbracken en zijn dementerende vrouw 'fietsen' op een zelfgemaakte Duo-Mobiel. Daardoor heeft Mia geen last van fysieke kwaaltjes. © Bart Dewaele

VAN ONZE REDACTRICE VEERLE BEEL

SINT-LIEVENS-HOUTEM | Het is ontroerend om hen bezig te zien. Eerst zet Aimé het zelfontworpen toestel klaar. Dan doet hij zijn vrouw 'galoshen' aan, waaraan een ijzeren greep is bevestigd die hij over de 'pedalen' kan schuiven. Daardoor glijden haar voeten er niet af. 'Ik heb het zo bedacht omdat dit schoeisel makkelijk aan en uit te trekken valt, en ik haar niet wil vastbinden. Daar zou ik geen goed gevoel aan overhouden', zegt Aimé.

Even later zitten ze, elk aan een kant van het toestel, te trappen. Of liever, Aimé trapt en Mia moet wel volgen. Als hij achteruit trapt, moet zij vooruit, en omgekeerd. Ze kunnen elkaar in deze houding makkelijk aankijken en dat is ook wat Mia doet: ze richt haar hoofd op en kijkt haar man aan. Daarnet, toen ze in haar comfortabele stoel zat, deed ze dat niet.

Ook zingen

Meestal zingt Aimé erbij, zoals hij vroeger veel samen met zijn vrouw heeft gedaan. Dat kan ze nu niet meer. Zestien jaar geleden kreeg 'ons moe', zoals Aimé Houbracken zijn vrouw noemt, de diagnose van alzheimer. Hij is er nu bijna 79, zij 75. Ze was dus nog relatief jong. Aimé denkt dat het zelfs al eerder begonnen is: 'Toen ik dat woord hoorde, dacht ik meteen terug aan allerlei dingen die ze al vergat, of momenten waarop ze anders reageerde dan ik gewend was.'

'In juni 2012 ben ik aan mijn werkbank gaan staan, omdat ik iets wilde maken om mijn vrouw te helpen. Wat het zou worden, wist ik niet'

AIMÉ HOUBRACKEN

Mia praat nu al enige tijd niet meer. En toch kan je zeggen dat het relatief goed met haar gaat: ze is niet onrustig en lijkt geen pijn te lijden. Dat alles schrijft Aimé toe aan zijn uitvinding, die hij Duo-Mobiel heeft genoemd. Hij kan het toestel ook zo omvormen dat ze samen beide armen bewegen, in plaats van de benen. Twee keer per dag krijgt zijn vrouw een volledige work-out. 'Ik heb het uitgerekend: afgelopen oktober hadden we er samen al 1.000 uur op zitten.'

Ruim vijf jaar geleden waarschuwde de kinesiste hem: zijn vrouw kreeg gezwollen armen en benen. Steunkousen waren nodig. Kon hij haar niet meer motiveren om in beweging te blijven? Maar hoe pak je zoiets aan met iemand die daar vanzelf niet meer de impuls toe voelt?

Goed gevoel

Een elektrische pedalo leek Aimé maar niets: 'Ik wil haar niet forceren. De ene dag heeft ze meer zin in trappen dan de andere dag. Dat voel ik aan, wanneer ik samen met haar fiets. Die betrokkenheid is erg belangrijk, want het is essentieel dat ze er zich goed bij voelt.'

De rolstoel van Mia wordt in de Duo-Mobiel gehaakt. © Bart Dewaele

In zijn jonge jaren was hij metaalbewerker. 'In juni 2012 ben ik aan mijn werkbank gaan staan, met de bedoeling iets te maken om haar te helpen. Wat het zou worden, wist ik niet. In september was het klaar. Ik heb het model telkens verbeterd: dit is al het derde toestel.'

Aimé heeft de Duo-Mobiel laten registreren als zijn intellectuele eigendom. Liefst van al zou hij het toestel laten produceren op grotere schaal, zodat ook andere zorgbehoevenden ervan kunnen genieten. Wie daar brood in ziet, mag gerust contact met hem nemen. 'Je zou er makkelijk in elk woonzorgcentrum een kunnen plaatsen, zodat familieleden op bezoek een prettig moment kunnen delen met de bewoner. Want daar gaat het ook om: dat je er allebei deugd aan beleeft. Dat je nog contact kunt maken als je niet meer met elkaar kunt praten. Je hebt het gezien: dat is in ons geval zeker zo.'

Geen kwaaltjes

De dokter en de kinesisten zijn bovendien erg enthousiast over de impact van dit toestel op de conditie van zijn vrouw. Dankzij deze oefeningen heeft ze geen fysieke kwaaltjes of klachten. Steunkousen zijn al lang niet meer nodig. 'Logisch', zegt Aimé, 'want wie beweegt, roest niet. Ze is niet spastisch, dus het is niet moeilijk om haar aan te kleden. Ze slaapt goed. Ze is nooit lastig, want ze is nooit opstandig.'

'De ene dag heeft ze meer zin in trappen dan de andere dag. Dat voel ik aan, wanneer ik samen met haar fiets'

Als het van hem afhangt, hoeft Mia nooit naar een woonzorgcentrum. 'Je weet niet wat de toekomst brengt, maar zolang het kan, zal ik voor haar zorgen. En als ik niet meer kan, zal dit toch het laatste zijn dat ik doe', zegt hij. 'Het is natuurlijk geen lachertje. Sinds ze ziek is, slaap ik zelf minder goed dan tevoren. Maar ik word goed omringd door de kinderen en door hulpverleners. Ik vind ook dat ons moe het verdient om de beste zorgen te krijgen die er zijn. En waar kan ze beter verzorgd worden dan hier?'